

Domein voor Kunstkritiek

FESTIVAL > CEMENT

KOPPIG FESTIVAL

- * **<Ik>** van Jeek ten Velden is komen te vervallen!
 - * **<Bij ons gebeurt dat niet>** van Lisenlmke, speelt zondag a.s in Theater a/d Parade.
 - * **<Weet u nog, u was er bij>** van De Bloem van de Natie keert weder.
- HELAAS UITVERKOCHT:**
- **Turbulentie 1** zaterdag & zondag
 - **Turbulentie 2** zaterdag
 - **Het geruis van bomen** zaterdag
 - **Fast car** zaterdag
 - **PATIO** zaterdag
 - **Beste sneeuw** zaterdag

TwitterOutput:

Tweet @Natascha_dR

Kill your darlings voor de dagkrant. Niet afslachten, maar besnijden je artikel! Inspiratie door Ilay's voorstelling creëert nieuwe jargon.

Tweet @mirsky

"Grote Sociëteit" over technologie, dualisme en onthechting. Boeiende bijeenkomst!

Tweet @vhoogenhuyze

Kunt u tongen, tong dan mee!

Het Domein voor Kunstkritiek verzorgt een workshop *Schrijven over een festival* bij Festival CEMENT. In de serre van de Verkadefabriek pennen de aankomend kunstcritici hun bevindingen neer onder leiding van Pieter Verstraete, Constant Meijers, Lucas de Man en Wouter Goedheer. In deze dagkrant leest u hun korte observaties, de grotere beschouwingen kunt u na afloop van Festival CEMENT lezen op de websites van Domein voor Kunstkritiek en Festival CEMENT.

PATIO is als kleine verzorgingstaat

Een feelgood-voorstelling voor jong en oud

Door Annelies Hendrikse – Masterstudent Theaterwetenschappen

Het is koud in de Pelgrimkerk. Toch krijg ik als ik ga zitten in de kring een warm gevoel bij de aanblik van de man die de zanderige grond in het midden van de opgebroken kerk nog even aanharkt. Om hem heen twee kinderen die de stenen oprapen die de man tijdens het wieden tegenkomt. Met de stenen maken de kinderen een klein huisje. Het stenen huisje krijgt gezelschap, huisjes van

karton dit maal. Elk van de spelers nemen intrek in een vrolijk beschilderde doos. En zo begint het poppenspel. Zolang de thee maar vloeit gaat alles goed in deze verzorgingstaat.

PATIO door Rachel Zweije en Joris van Oosterwijk is tot en met zondag 21 maart te zien op Festival CEMENT 2010 in de Pelgrimkerk aan de Jan Heinstraat 14 in Den Bosch.

TEXEL TEXAS is meer dan een leuke alliteratie

Kop en staart en een heleboel daar tussen in!

Door Natascha de Rooij – Student Taal- en Cultuurstudies

Het is prettig om op een koppig festival waar men niet schroomt te experimenteren met vorm een voorstelling te zien met een duidelijke kop en staart. De kracht van TEXEL TEXAS zit echter in alles wat daar nog tussenin zit.

De narcistische Oscar Schaaap en zijn moeder staan bij een grenswachter te wachten tot toestemming wordt gegeven om het stoffelijke overschot van Oscars vader mee te geven. Alle elementen van theater worden goed ingezet. Muziek liefhebbers worden bediend met funk en

country, live gespeeld. Het hele decor is van aluminium gemaakt; een fijne visuele prikkel. De teksten zijn mooi opgesteld; soms ligt de kracht in de herhaling dan weer in ritmiek.

TEXEL TEXAS is als multitoel, je kunt alleen de zaag gebruiken voor een specifieke taak of met alle instrumenten een groot geheel bouwen.

TEXEL TEXAS door Michiel de Regt en Jibbe Willems is tot en met zaterdag 20 maart te zien in de kleine zaal van de Verkadefabriek tijdens Festival CEMENT 2010 te 's-Hertogenbosch.

KOPPIG NIEUWTJE:

De voorstelling "zonder zwaartekracht draagt men niets" van MTG BLONT op zondag 15.00 en 20.30 uur is komen te vervallen i.v.m. blessure acteur.

Hiervoor in de plaats staat De Bloem van de Natie met "Weet u nog, u was erbij". Op dezelfde tijden in de Verkadefabriek kleine zaal.

TwitterOutput:

Tweet @J_Ibrahimovic

The Grudge meets Tim Burton in Mourningbox. Schemergebied, schemerlicht, geen mens, maar dansende gedaante. Tip!

Tweet @Boukje Cnossen

De kille setting van de Gruyterfabriek gaf de dialoog tussen regisseuse en haar muze, getiteld 'Under my Skin' een klinisch kantje.

Tweet @Natascha_dR

Schrijven van recensie = parallel met theatermaken: zoek de juiste vorm. Hoeveel laat ik zien, wat laat ik aan de verbeelding over?

Tweet @vhoogenhuyze

Hoe schrijf je ook alweer een recensie over fragmentarisch theater? Kopfschmerz

Tweet @Natascha_dR

Fysiek weer terug in Utrecht, maar in gedachten nog in 's-Hertogenbosch. CEMENT duurt nog even voort maar is voor mij nu al geslaagd!

Tweet @J_Ibrahimovic

Moe maar voldaan. Klaar voor de volgende dag!

SAFE is als een veiligheidsinstructie in een vliegtuig

Door Boukje Cnossen – schrijft over beeldende kunst voor het Parool

Drie dansers, drie spiegels. Dit het toneelbeeld wanneer SAFE aanvangt. Alle drie kijken ze je onderzoekend aan, alsof ze iets van je verwachten.

Het publiek mag dan ook niet achterover leunen bij deze voorstelling van choreograaf Arno Schuitemaker. De blikken van de dansers, het net iets te dichtbij komen en de sterke improvisatiestukken roepen een constante spanning op: hoe

zeker kun je zijn van wat er te gebeuren staat? Hoe ver is die nabije toekomst verwijderd van het hier en nu? De dansers laten zich vallen in elkaars armen en storten onafgebroken ineem.

SAFE roept de sfeer op van de veiligheidsinstructie van het sussende cabine personeel in een

vliegtuig: 'u bent bij ons in goede handen, maar stel dat we neerstorten...' Het overschrijden van de grens tussen veiligheid en gevaar is bij uitstek een fysieke ervaring en de dansers van SAFE weten daar uitstekend raad mee.

KOPPIG NIEUWTJE:

- www.festivalcement.nl
- www.twitter.com/festivalcement
- www.domeinvoorkunstkritiek.nl
- www.twitter.com/kunstkritiek

SAFE van Arno Schuitemaker speelt tot en met zondag 21 maart in de grote zaal van de Verkadefabriek tijdens Festival CEMENT 2010 in Den Bosch.

Een schemergebied tussen leven en dood

De voorstelling "Mourningbox" van LaLa Laura Dever.

Gezien door Jasmina Ibrahimovic – master Contemporary Theatre and Dance Studies

We zitten in een kartonnen doos, met het uitzicht op zee. Het schemert en we horen geluiden van onweer en regen. Voor het scherm staat een gedaante, in de vorm van een vrouw. Zwarte jurk, schoenen met hakken en lang, zwart haar dat er vies uitziet. 'Ze zit gevangen in eeuwig durende sterfscene' zegt de PR-tekst. Onmenselijk en schokkerig stuipt ze heen en weer over de vloer. Ze draagt een masker waar geen enkele gezichtsuitdrukking vanaf te lezen is. Het is geen mens en geen pop. Losgekoppeld van het leven, maar niet toegelaten tot de dood. Er is een gevoel, alleen maar leegte. Zoals rouw ook is. Knap gedaan. Het opbeurende lied Que Sera Sera aan het einde laat mij echter in verwarring achter.

Tweet @J_Ibrahimovic

The Grudge meets Tim Burton in Mourningbox. Schemergebied, schemerlicht, geen mens, maar dansende gedaante. Tip!

Onverklaarbare daden ritmisch gevat

De voorstelling "Het geruis van bomen" van Thomas Boer/ TG De Boerderij

Gezien door: Henk de Jong - allround theaterredacteur en masterstudent Theaterwetenschappen

Bij het naar buiten gaan van PAND 18 komt een zwarte auto met zeer hoge snelheid langsrijden. Bizar als je net *Het geruis van bomen* hebt gezien. Het is een puzzel. Het intrigeert, 45 minuten lang. Hoe komt iemand tot vreselijke daden? Ritmisch,

poëtisch, in staccato-taal wordt getracht tot een antwoord te komen op deze vraag. De lege vloer, enkel twee krukjes en de twee acteurs die afwisselend afstand tot elkaar bewaren en dan weer meer tot elkaar lijken te komen. Een knap

samenspel van Lonneke Dapiran en Willem Schouten.

Het geruis van bomen is nog tot en met zondag te zien tijdens Festival CEMENT in pand 18 aan de Sint Jozefstraat 18 in Den Bosch.

